

Prædiken til 4. søndag i advent

Joh. 3, 25-36

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Nu kom Johannes' disciple i diskussion med en jøde om renselse, og de gik hen til Johannes og sagde: »Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham.« Johannes svarede: »Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen. I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham. Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme. Det er min glæde, og den er nu fuldkommen. Han skal blive større, jeg skal blive mindre. Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk. Den, der kommer fra himlen, er over alle; hvad han har set og hørt, det vidner han om, og ingen tager imod hans vidnesbyrd. Den, der har taget imod hans vidnesbyrd, har dermed bekræftet, at Gud er sanddru; for han, som Gud har udsendt, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har han lagt i hans hånd. Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.« Johannesevangeliet 3,25-36

Jeg undrede mig i begyndelsen af min præstetid i domkirken over alterbordet. På bagsiden af det, så ingen i kirken kan læse det, står der skrevet: ”Du er Kristus, den levende Guds søn.” Først troede jeg, at de gode murere ved en fejl, eller fordi de havde fået et par øller i middagspausen ved et uheld, havde vendt bordet forkert. Og at det så var for dyrt og tungt at vende om igen, så folk, der gik til alters kunne se inskriptionen. Det måtte da for menighedens skyld kunne vendes, så alle kunne se det.

Men da jeg havde været ansat her i flere år, gik det, pludseligt, op for mig, hvorfor indskriften vender, som den gør. Alterbordet vender sådan med vilje, fordi det er disciplen Peters svar til Kristus på det spørgsmål, som skabte Kristi kirke på jorden. For Han spørger sine disciple: ”Hvem siger folk, jeg er?” Og de svarede, at folk sagde mange forskellige gode og dårlige ting. Så spurgte han: ”Men I, hvem siger I, jeg er?” Og Peter svarede: ”Du er Kristus, den levende Guds søn.” Når Kristus ifølge Det Nye Testamente kommer igen, så står der skrevet i Matthæusevangeliet, at han skal komme fra øst. Fra solopgangen. Derfor ligger vore altre med retning mod øst i alle kirker, og kristne lig-

ger begravet med fødderne i øst og hovedet mod vest, så de kan rejse sig mod Kristus, når han kommer igen og siger ordene, de ord der står på bagsiden af vores alter: ”Du er Kristus den levende Guds søn.” Det var med andre ord ingen fejl, da alterbordets indskrift blev vendt, som det gjorde. Det er vores kirkes bekendelse til Kristus, der skal ses af ham, når han kommer og ikke en pædagogisk vejledning for os i menigheden.

Prædiken i dag skal derfor handle om dogmatik. Dogmatik i den forstand, at de sætninger, som udgør selve hjertet i kristendommen, bliver udfoldet af Johannes Døberen i dagens evangelium. Faderen har lagt alt i sønnens hånd, siger han. Det betyder, at den Kristus, som Johannes Døberen forkyn-der, han har skabt alt. Vi tænker umiddelbart, det gør jeg selv i hvert fald, når vi siger trosbekendelsen, at Gud Fader har skabt alt, og så er Guds søn sendt til jorden derefter for at råde bod på de fejl, der skete med det skabte, idet han dør for menneskenes synd. Når jeg siger ”vi”, mener jeg mennesker *anno Domini*.

Vi har som velfærdsstatsborgere umiddelbart en fornemmelse af, at Gud har et problem, når der er ondskab og død i verden. Derfor har vi tendens til at lave kristendommen om, så det er Gud, som er grusom, ond eller inkompetent og den blide, gode Jesulil, der må rette op på dette misforhold, så vi uskyldige mennesker kan få det godt igen. Det er ganske naturligt, at vi falder i den fælde, for først skabte Gud os mennesker i sit billede. Det vil sige, at vi også kan fore-

stille os ting, skabe ting, og derfor prøver alle til hver en tid og slægt at skabe Gud om i sit eget billede. I dag er Gud som den gode velfærdsstat, der rydder alle problemer, sygdomme og besværligheder af vejen for sine borgere. Ellers kan han ikke være en god ”gud” og da verden er grusom og ond, så må ”gud” være grusom og ond, mens Jesus godt kan være god og blid og næstekærlig og råde bod på den onde Faders ulykker.

Men sådan er kristendommen ikke. Sådan står der ikke i evangeliet. Derfor må enhver tid, også vores egen tid, igen og igen gå tilbage og se på, hvad evangeliet siger om Gud. Evangeliet er jo optegnelsen af, hvad de mennesker, som mødte og troede på, at Jesus var Guds søn, fortæller og beretter. Evangeliet er menneskets tale om mødet med Guds søn, og hvad han sagde og gjorde. Vi tror ikke på en bog, men på Kristus, som evangelisterne og apostlene mødte og fortalte om.

Det bedste eksempel på dette er netop Johannes Døberen, som er et menneske, ikke guddommelig, men et menneske, der har mødt Jesus fra Nazareth, troet på ham som Guds søn, som nu forkyn-der det glædelige budskab. Det, vi har i de fire evangelier, er ord som Johannes’ ord, der er skrevet ned for vores skyld. Og i dag taler Johannes om ham, Kristus, som kommer ovenfra og er over alle, og af hvem alt er skabt – tømrersvenden Jesus fra Nazareth i Galilæa, Gud og menneske. Johannes siger: ”Tro på, at det er sandt, at han som skabte universet, nu går rundt i Israel som menneske. Han er Guds

ord, som er blevet et levende menneske som os, klædt i kød og blod.”

Det er dette paradoks: Gud og menneske, som der tales om i fortalen til Johannesevan-geliet. Her hører vi kristendommens storhed og drama udfoldet, et drama som angår hver enkel af os: Hvem siger du, det er, når Johannes fortæller, at:

”I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er. I ham var liv, og livet var menneskers lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke. Der kom et menneske, udsendt af Gud, hans navn var Johannes. Han kom for at aflægge vidnesbyrd, han skulle vidne om lyset, for at alle skulle komme til tro ved ham. Selv var han ikke lyset, men han skulle vidne om lyset. Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden. Han var i verden, og verden var blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham. Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud.”

I Markusevangeliet kalder man det for en *krisis*, at blive stillet over for denne person, født af jomfru Maria, kommet til verden, en forklædt kongesøn, hvis magt langt overgår hans ringe udseende. Det er ifølge Johannes og de andre evangelister det egentlige drama i ethvert menneskes liv, overfor hvilket andre valg er det rene vand. Og spørgsmålet

stilles til enhver af os i enrum af Jesus fra Nazareth selv: ”Nu har du hørt, hvad evangeliet siger om mig: Hvem siger du, jeg er?” En stor filosof, en god mand med lægekræfter, en forrykt bedrager, en politisk fanatiker, hvis budskab senere er forandret af hans følgere, eller som der står skrevet i inskriptionen bag på marmoralteret her i domkirken: ”Du er Kristus, den levende Guds søn.” Amen.

Torben Bramming

Ribe Domkirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 84: Gør døren høj, gør porten vid

Nr. 96: Fra Himlen kom en engel klar

Nr. 86: Hvorledes skal jeg møde

Nr. 117: En rose så jeg skyde

Nr. 64: Jeg vil mig Herren love

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk